

Illikainen istui konttorissaan ja katseli ikkunasta pihalle. Siellä seisoivat rivissä käytettyjä autoja, joista yksi oli vanha Mercedes. Se täytyisi saada ennen talvea myydyksi, Illikainen ajatteli ja nojasi tuoliin. Selkänoja narahti ilkeästi, tuoli oli vanha risa, vähän kuin kaikki muukin tässä firmassa. Kolmekymmentä vuotta tätä oli tehty. Edelleen oltiin täällä teollisuusalueella häkkiapinana. Eikä tästä mielikään hyväksi jäänyt, ainainen kusetuksen maku suussa. Mutta myydä piti! Ei myyntiä- Ei tuloja!! Siinäpä ne pikkuviat helposti unohtui mainitsematta ja hyvät puolet muistuvat helposti mieleen. Illikainen hätkähti ajatuksistaan. Pihalle oli ilmestynyt mies, joka silmäili autoja kiinnostuneen oloisena. Illikainen terästäytyi ja häneen tuli uutta ryhtiä. Hän oli kahden vaiheilla mennäkö vastaan vai odotella toimistossa. Mies oli sen verran reppanan oloinen, että saattoi hyvinkin olla johdateltavissa. Illikainen päätti mennä pihalle vastaan. Hän kampasi peilin edessä ohueksi käyneen tukkansa sivulle ja hieraisi tummia silmäpussejaan. Jokailtainen viinankäyttö oli alkanut näkyä naamasta. Sitten hän suoristi solmionsa ja asteli viileään syysilmaan. - Päivää! Siinä olisikin kuule hyvä Nissan! Justiin eilen käytin leimalla ja läpi meni puhtain paperein! Ei ikäkään vielä paina, ei ole vielä kymmentä vuotta! Japsihan nimittäin kestää! Illikainen esitteli innokkaasti. - No emmää tiiä. Kattelen tässä vaa... Mies jorahti ja jatkoi katselua. - Onko mielessä minkälaista? Käyttöpeliä vai erikoisempaa? Illikainen uteli tekopirteästi. Todellisuudessa häntä väsytti ja vitutti. Oli ehkä hiukan krapulakin vielä. - No mää oon niinkö enempi Mersumiehii... On mulla ollu Volvoja ja Bemareitakii... Mies naris ja hymyili ystävällisesti. - Ahaa! Että japsikinnereitä ei taloon tule vai? heheheh. Illikainen naurahti. Mies vilkaisi häntä ja alkoi tutkia rivissä seuraavana olevaa Mersua. Sitten se alkoi puhella rauhalliseen tahtiinsa; - No emmää kyl usko... Tuskin ne niin hyviks o muuttuneet... Nehän ruostuuki heti kun veden lähellekkään joutuvat. Ja ne ajo-ominaisuudet, kauheeta... - Tottahan se on jos ihan rehellisiä ollaan! Eihän ne japsit ole kun kulkuneuvoja korkeintaan. Laatuauto on laatuauto, se on selvä! -Siinä olis oikea vanhanliiton Mese! Kunnollista Arjalaista laatua. Aito Stutgartilainen, eikä mikään Kiinan kopio! Ja on Ässä malli, eikä kansanauto! Ministeri kyytiä pikkurahalla! Illikainen luetteli ja läpsäytti ikämersun konepeltiä. Mies oli silminnähden kiinnostunut autosta. Se aukoi ovia ja paineli penkkejä. Aukaisi konepellinkin ja kurkki konehuoneen syövereihin. Illikainen huomasi miehen kiinnostuksen ja alkoi luetella; - Ja on vielä kunnon moottorilla. Viissatanen veekasi, kolmesataa kaskytkuus heppaa, ei tartte jaloissa pyöriä. Panssarilasit ja kaikki, ei kuulu nimittäin naapurin hondan pörinät sisälle kun tuon kassakaapin oven kiinni lyöt! Ja eihän se muuta Nissan tee kun ponnahtaa keulasta pois jos sattuu kolari tulemaan. Massaa nimittäin kakstonnia kuivana! - Mites, kun tässä vuosimallissa hapertuu noi johtosarjat helposti, onko vaihrettu koskaa? Mies kysyi asiantuntevasti ja näpläsi johtoja vartalo puoliksi pellin alla. Illikainen ei tällaista kysymystä osannut odottaa, mutta vanha konkari ei hämääntynyt. - Onhan siihen varmasti ne vaihdettu, hyvin pelaa! Avaimesta käyntiin ja baanalle! Ei muuta kun koeajolle vaan ja kaupantekoon! Illikainen hoputti. Mies ei kiirehtinyt, vaan jatkoi kyselemistään; - Toimiikos ilmastointi ja muut varusteet? - Kaikki toimii takuuvarmasti! Illikainen vakuutti, vaikka tiesi ilmastoinnin olevan rikki. Mutta sepä selviäisi vasta ensi kesänä ja sitten sillä ei enää olisi väliä. - Entäs renkaat, onko toisii renkait? Noi alla olevat näyttää huonoilt... Mies kysyi ja kumartui tutkimaan kumeja. - Tottakai on kahdet renkaat! Vielähän nekin alla olevat on ihan hyvät, vaikka ei tietenkää uudet! En minä sitä sano! Eihän tässä nyt ihan uutta autoa kaupata! Illikainen yritti, vaikka tiesi hyvin molempien rengassarjojen olevan täyttä paskaa. - Ja tuo hinta mun mielest on vähä kyl kova... Mies jatkoi päättään pyöritellen. - No kyllähän me hinnasta varmaan sovitaan, otetaan parisataa pois! Illikainen lupasi reilusti. Mies ei vastannut, katseli vain. Illikaisesta alkoi tuntua että mies tiesi auton arvon. Se oli hinnoiteltu monta tonnia yläkanttiin. Lisäksi se näytti olevan perillä auton vioista ja

puutteista vaikka sitä yritti kuinka puheillaan eksyttää. Sitä ei saanut innostumaan vaikka kuinka yritti! Ja juuri se kun oli tärkeää! Täytyi ottaa selvää asiakkaan mielipiteistä, sitten myönnellä ja vahvistaa niitä. Lopuksi asiakas täytyi saada innostumaan asiasta niin paljon, että se ostaisi vaikka minkä paskan. Lopuksi asiakas vielä luuli itse halunneensa sen. - Joo ei, kallis on silti. Ei täs varmaa mitää muuta isompaa olis, lujii autoiha nää on. Mies totesi ja lähti ympärilleen tollistellen kävelemään pois. Illikaista vitutti. Saatana tuokin hänen kallista aikaansa kävi kuluttamassa ja mitään ei ostanut! Perkele kaikenlaisia nihilistejä niitä oli! Kaikki olisi pitänyt olla uutta ja ilmaista! Eikä voinut olla karjaisematta miehen perään; - Vitun mulkku saatana! Tää mikää Veho ole! Mies pysähtyi ja kääntyi katsomaan. Se ei ollut mikään iso eikä roteva, pikemminkin päinvastoin. Todennäköisesti se urheili, koska oli pukeutunut lenkkivaatteisiin. Illikaisen kauan jatkunut krooninen vitutus ja pieni krapulaväsymys pakottivat vielä jatkamaan; - Ala vetää vitun juoksuhomo! Mies lähti tulemaan kohti, liikkuen yhtä rauhallisesti kuin aiemminkin. Illikainen puristi sormet nyrkkiin ja päätti että tuo jätkä ottaa nyt turpaansa. Hän oli kuunnellut jo aivan riittävästi asiakkaitten valitusta ja urputusta. - Mitä sää sanoit huijariapina? Mies kysyi ja seiso i nyt aivan Illikaisen kasvojen edessä. Illikainen mietti hetken. Olisiko viisainta antaa olla, pyytää anteeksi? Ei tämä ainakaan kaupantekoa helpottanut tällainen. Mutta sitten hän muisti eilisen asiakkaan, joka oli tullut katupäälle erään Opelin ostettuaan. Asiakas olisi halunnut perua kaupan, mutta Illikainen ei ollut suostunut. Nyt eilisen muistaminen ryöpsäytti vihan uudelleen pintaan; - Ootko sä kuuro! Ala vitun nihilisti keskiluokkapaskiainen vetää, ennenkuin pamautan! Illikainen karjui niin että sylki pärskyi. Sekunnin murto-osassa, ennenkuin Illikainen ehti edes yrittää väistää, osui kipeä potku hänen munilleen. Illikainen putosi maahan kontilleen ja puristi haarojaan molemmin käsin. Kurkusta purkautui vain matalaa yninää, kipu oli niin kova, että silmissä salamo i. - Niin mitä sää sanoitkaa? Mies toisti ja Illikainen näki edessään tuulihousujen verhoamat sääret. Illikainen ei kyennyt vastaamaan, kurkusta vain purkautui outoa korinaa, vaikka kuinka yritti hillitä. Isku oli tullut todella lujaa ja osunut juuri kipeimpään paikkaan. - Sitähä määki, ei apina eunukilla oo mitää asiaa. Jatkahan sää vaa ihmisten huijaamista. Mies ivasi. Illikainen luuli jo miehen lähtevän, mutta tämä ottikin vauhtia ja potkaisi. Potku tärähti suoraan suulle. Illikainen tuns i kuin kuuma hyökyaalto olisi pyyhkäissyt kasvojen yli. Suussa tuntui rusahdus ja sitten leimahti kipu. Se ei kuitenkaan ollut paha siihen verrattuna miltä tuntui potku haaroihin. Illikainen huomasi makaavansa asfaltilla kyljellään. Suusta tuli suorastaan hyökkäämällä verta ja se valui poskea pitkin asfaltille. Hän ähisi ja yski. Pahimman kivun hellitettyä hän alkoi tunnustella kielellä suutaan. Suussa oli irtonaisia hampaita, jotka hän sylki asfaltille. Kahden keskimmäisen yläetuhampaan paikalla tuntuivat vain liukkaat ja verenmakuiset ikenet. Alaetuhampaat olivat vielä paikoillaan, mutta nekin väänty ilivät irtonaisina kielen edessä. Mies lähti kävelemään ja sylkäisi asfaltille keltaisen klimpin. Tuulipuvun housut kahisivat Illikaisen korvissa vaikka mies katosi jo nurkan taakse. - Perkele Illikainen, mä näin ton! Jore! Illikainen tunnisti äänen ja käänsi päätään. Jore oli naapuriliikkeen omistaja ja alkoi kainaloista kannatellen auttaa Illikaista ylös. - Mitä sä vitun hullu aloit tolle vittuilla!? Jore ihmetteli. Illikainen pääsi ylös ja sylki verensekaista räkää suustaan. - Alko vituttamaan... Illikainen vastasi sössöttäen ja pyyhkäisi hihalla leukaansa. - Et tainnu tuntee? Se oli se vapaaottelija Keinänen, se joka aina tapellessaan vaan nauraa! Illikainen ties i miehen, täysi hullu. Mutta olisiko hän alkanut huudella, jos olisi tämän tunnistanut! Jore avusti Illikaisen toimistoon, jossa tämä rysähti vanhalle ja natisevalle tuolilleen. Illikainen tuns i tapahtuneen jotakin sellaista, jota oli osannut odottaa jo vuositol kulla. Monesti oli selkäsauna ollut lähellä, kun asiakas oli huomannut autossa piilevän vian ja tullut tuohtuneena peräämään kaupanpurkua tai vähintään hyvitystä. Useimmiten Illikainen oli saanut puhuttua

itsensä ulos tilanteesta, vain joskus aniharvoin hän oli maksanut asiakkaalle hyvitystä. Koskaan ei kuitenkaan ollut tarvinnut kauppoja perua. Ja nyt hän otti selkäänsä... Niin, minkä vuoksi?